

28e zondag door het jaar - C

2Kon.5,14-17

2Tim.2,8-13

Lc.17,11-19

Geloven is dankbaar zijn

Wij zijn allemaal een beetje melaats, niet uiterlijk, maar wel innerlijk. Ons hart is soms besmet door zoveel liefdeloosheid. En dat is een ziekte waardoor wij weldra totaal afgesloten geraken, van de anderen en van God. Een hartvochtige zelfgenoegzaamheid, waarbij wij weigeren nog enige liefde te tonen of te ontvangen, kan soms als een melaatsheid onze innerlijke gezondheid helemaal aantasten. Wie kan ons daarvan genezen?

Zoals de tien melaatsen roepen wij misschien op een dag Jezus om hulp. En Jezus biedt inderdaad innerlijke genezing aan allen, zonder uitzondering, ook aan diegenen die van op een afstand tot Hem roepen. Elke mens, van welke ras of kleur, geaardheid of opvatting ook, ieder die zich, met vertrouwen op een ver woord van de Heer Jezus, op weg begeeft, kan worden genezen van de liefdeloosheid in zijn hart.

Alleen stelt niet iedereen zich de vraag waar die genezende liefdekracht vandaan komt. Velen, die het nochtans goed bedoelen, leven vrij onbewust en oppervlakkig. Zij genieten van de weldaden van de schepping, worden door allerlei diensten en mensen geholpen en met veel zorg omringd, maar vinden dat alles eigenlijk heel normaal en vanzelfsprekend. Wanneer worden mensen "gelovig"? Van zodra wij de weldaden die wij elke dag ervaren, niet meer gaan beschouwen als dingen die heel normaal zijn of waarop wij recht zouden hebben, maar als Gods weldaden, die ons van harte worden geschonken.

Natuurlijk kunnen wij niet elke moment van de dag onze erkentelijkheid tonen tegenover de Heer van het Leven. Dat zullen wij op sommige ogenblikken wel uitdrukkelijk doen, bv. in een moment van persoonlijk gebed of van viering op zondag. Maar het gaat hem vooral over de grondhouding van dankbaarheid gedurende de week, die invloed heeft op alles wat wij beleven. Ook al lukt ons niet alles, ook al krijgen wij tegenslagen te verwerken, eigenlijk hebben wij altijd duizend keer meer reden om dankbaar te zijn voor het goede dat ons gebeurd is, dan om ons te laten overspoelen door opstandigheid of verbittering voor hetgeen is mislukt. Gelovigen zijn mensen die leven met een fundamenteel "dank u" in hun hart.

En dat merkt men aan hen! Er is inderdaad een verschil tussen iemand die dankbaar is en iemand die zelfgenoegzaam in het leven staat. Dat merkt men o.a. aan de manier waarop die mens omgaat met de kleine dingen: respectvol en niet verkwistend; aan de manier waarop hij omgaat met de zwakkeren: zorgend en niet miskennend. Wie gelooft, wie dus met een dankbaar hart door het leven gaat, is blij, ook met het kleine, leeft verbonden, ook met de zwakkeren, voelt zich vooral erkentelijk, ook jegens Zijn God en Schepper. Beginnen geloven is dankbaar zijn! Meer geloven is méér dankbaar worden! Wanneer worden wij dan "christelijke" gelovigen? Als wij, om te danken regelmatig terugkeren naar Jezus, zoals die éne melaatse, die niet meer op een afstand bleef staan, maar naderbij kwam en zich in erkentelijkheid voor Jezus' voeten neerwierp. Daarmee erkende hij niet alleen dat zijn genezing van lichaam en ziel een geschenk was van de hemel, maar daarmee durfde hij ook tonen dat Jézus de echte Bemiddelaar was van Gods weldaden aan hem, en bv. niet de priesters van de Joodse Wet. "Diegene in Wie gij uw geloof heb getoond, Die heeft u gered!"

Eucharistie vieren is regelmatig terugkeren naar Jezus, om Hem te danken en om ook vandaag naar Hem op te zien als naar de Bemiddelaar van Gods geschenken aan ons. Hier in de eucharistie geeft Jezus Zichzelf totaal aan ons in de schamele tekens van brood en wijn en Hij toont ons daardoor heel duidelijk dat onze liefdevolle Vader-God doorheen Zijn weldaden en zelfgave onder ons levendig aanwezig is. Dankbaar zijn, kunnen wij alleen tegenover een God van Wie wij geen schrik moeten hebben, maar Die van ons houdt. Jezus merkte op dat de enige die Hem kwam danken de Samaritaanse vreemdeling was, en niet de joden. De streng-religieuze joden konden hun Jahweh-God eigenlijk niet echt danken. Zij konden Hem alleen vrezen. Want zij meenden met hun vele, scrupuleuze, uiterlijke wetsregels vooral verdiensten te moeten opstapelen om die veeleisende, dreigende en straffende Jahweh te dienen. Maar intussen stotten zij wel de zwakkeren uit hun gemeenschap uit.

Jezus prees het geloof van de dankbare Samaritaan die Hem erkentelijkheid toonde voor de weldaden van een God, die van de mensen geen slaafse onderdanigheid eist, maar die hen allen, dus ook de zwakkeren onder hen, bemint als een liefdevolle Vader. In die Vader-God geloven de christenen. Zijn Bemiddelaar komen wij hier weer eens van harte danken.

Pater Frans s.j.